

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 004322 19 Кж 8
Бања Лука, 11.11.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог С.Ђ., због кривичног дјела силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца у Добоју, изјављеној против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004322 18 К 3 од 19.03.2019. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали републички јавни тужилац Бранко Митровић и бранилац оптуженог адвокат Б.Р. из Д., а у одсутности уредно обавјештеног оптуженог, дана 11.11.2019. године донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног јавног тужиоца у Добоју, те потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004322 18 К 3 од 19.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004322 18 К 3 од 19.03.2019. године, оптужени С.Ђ. на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број: 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођен је од оптужбе да је починио кривично дјело силовање из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број: 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС). Истом пресудом је на основу члана 100. ЗКП РС, одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава, те је на основу члана 100. став 4. ЗКП РС, оштећена С.Т. са имовинскоправним захтјевом упућена на парницу.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио окружни јавни тужилац у Добоју због погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени огласити кривим и осудити по закону или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У писменом одговору на жалбу тужиоца, бранилац оптуженог, адвокат Б.Р. из Добоја је предложио да се та жалба одбије као неосновна и потврди првостепена пресуда.

На сједници другостепеног вијећа Врховног суда Републике Српске, која је одржана у одсутности уредно обавјештеног оптуженог, у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, републички јавни тужилац је изложио жалбу, те у цијелости остао код жалбених навода и приједлога жалбе да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, те је додао и жалбени приједлог да се отвори претрес пред овим судом. Бранилац оптуженог је у цијелости остао код навода и приједлога из писменог одговора на жалбу тужиоца.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбу тужиоца и одговор браниоца на жалбу тужиоца, одлучено је као у изреци ове пресуде, из следећих разлога:

У жалбеном основу побијања пресуде због погрешно утврђеног чињеничног стања, жалба истиче да је на основу спроведених доказа на главном претресу, побијана пресуда извела погрешан закључак да резултати тих доказа не пружају поуздан основ за закључак да је оптужени починио кривично дјело које му је оптужбом стављено на терет. У том смислу, жалба посебно оспорава начин на који је побијана пресуда оцјенила исказ оштећене, те оспорава закључак о невјеродостојности њеног исказа, иако је, по ставу жалбе, оштећена била досљедна у свом исказу и детаљно описала догађај и слијед радњи, те да је за свако понашање имала ваљан и логичан разлог. Жалба сматра да је тај закључак суда посљедица погрешно утврђеног чињеничног стања који се огледа прије свега у односу на сам исказ оштећене, а потом и на везу истог у односу на исказе вјештака, прије свега вјештака психолога Т.Д. и вјештака неуропсихијатра В. др К., како се то жалбом наводи.

Изнесени жалбени приговори нису основани. Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима изнесеним у жалби тужиоца, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да нема доказа да је оптужени С.Ђ. починио кривично дјело силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС. Приговори жалбе којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалби, нису основани.

Наиме, супротно наводима из жалбе, приликом оцјене исказа оштећене, правилно првостепени суд утврђује да нема доказа да је оптужени употребио силу нити пријетњу према њој. Наиме, оштећена у свом исказу истиче да је оптужени употребио силу према њој, да је плакала када ју је он вукао за косу из једне просторије у другу и да је молила да то не чини, а да се оптужени није обазирао на њено противљење. Међутим, наводи да је сама скинула одјећу са себе и да је до првог полног односа дошло тако што је она била горе а оптужени доле, при томе не описујући како је дошло до тог положаја, да је на тражење оптуженог, истог орално задовољава, да се не сјећа положаја другог полног

односа. Имајући у виду наведено, те имајући у виду чињеницу да када је оптужени извјесно вријеме био у купатилу, оштећена није предузела нити једну радњу којом би показала непристајање, већ остаје да лежи нага после првог полног односа, затим сједи, пуши цигарету, оптужени је слика више пута, не облачи се, те чињеницу да је оштећена цијело вријеме код себе имала мобилни телефон који није ни употребила, нити је покушала да потражи помоћ, нити је покушала да напусти простор у коме се наша, то је, по оцјени овог суда, правилно првостепени суд утврдио да страх који је описала оштећена и који је наведен у вјештачењима вјештака психолога и вјештака неуропсихијатра, није ју онемогућио у њеном понашању и поступању, односно, да у датој ситуацији не предузме нити једну радњу која упућује на пружање отпора, обзиром на њену структуру личности и психичке карактеристике личности. Притом, овај суд наглашава да истинитост или неистинитост исказа, не утврђују вјештаци, како то жалба погрешно истиче, већ искључиво суд. О свему томе, побијана пресуда је дала детаљне и ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалилац упућује на те разлоге.

Према томе, како у конкретном случају спроведени докази не упућују на несумњив закључак да је оптужени оштећену принудио на обљубу тј. на полни однос или на неку другу полну радњу употребом силе или пријетњом и да је полни однос између оптуженог и оштећене био без сагласности оштећене, то је, по оцјени овог суда, првостепени суд правилно поступио када је оптуженог ослободио од оптужбе, усљед недостатка доказа, а на основу одредбе члана 298. тачка в) ЗКП РС.

Из наведених разлога жалба тужиоца није основана, па је ваљало ту жалбу одбити и на основу члана 327. ЗКП РС, првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић